Ent jälleke pallelti wäljast wasta: „kuis teie ommete „teekõndjat se kurja ilma kätte jättat, — laske sisse!“ —

Es olle nüüd kül mihhel ennamb hirmo, ent se pahhandusega, mes temma sissen olli, es olle tal ka ütteke hääd meelt se töise wasta. „Eiga sa ommete pajast sisse ei sa tükki,“ ni kärrat temma selle pallejale päle, „tulle, kui „sa tahhat, läbbi usse!“ — Sis toukas temma jallaga pu usse eest ärra, ja lask essi jälle istu ahjo su ette mahha. —

Olli nüüd selgede kuulda, kuis kättega ümbre ja ümbre kik saina ja nukka ärrakumbiti, enne kui se sao ja pimmedusega weel se us kätte sai, ja wallale woeti. — Üts pik, kuiw noor mees tulli nüüd sisse tarre. Temma reiwa olli kik läbbi leonu, ja temma hiusse ja kaaldallune olli ea ja lumme rätsakoga koon. Es olle tal surembat trossi ei röiwast pääl. Ilwesse-nahha kottik sais rihmaga olla pääl, walge kep käen. Ent silma olli selge ja römoliko. — Kui se noor mees kige tule ja tuisega olli sisse tulnu, sis lits temma usse rutto jälle kinni, wõt omma mütsikese illosaste pä päält mahha, kummard, ja üttel armsaste: „Terre õddangus, armas rahwas!“ — Ent tallopoig es kergitake omma talwe-kübbarat, mes tal pään olli, pesit jalgu, ja es kae ke sinna pole. — Sis olli ka latse sesammaga ülleswirgonu, ja pänniwa tänni. Emma nakkas töisest kolgast wandma, ja olli nüüd üttekõrraga nisuggune kärra ja röökminne tarren, kui olles sussi zea pahta tulnu.

Se tekõndja sais ahjo kõrwal, es lausu mitte sõnna. Ja kui keake se poolkistonu tuhkhawwa hüste-walgussega temma silmile olles sanu kaeda, kül olles nännu, et sedda halwa kõrda kuulden ja nätten wessi tälle silmile olli tulnu.

Kui nüüd se larm ärraallasi, kui latse ennamb es rõgi, emma ni kurjaste es wannu, sis tulli se noor mees lähhämbale, saisati tallopoja kõrwale, ja üttel: „Armas perremees, „ärge pahhandage henda minnust mitte. Jummal tassogo „saawõrra teile, mes tele mulle hääd tete. Minno röiwa „omma kik läbbileonu. Lubbage, sis ma istu ka sija tuhk„hawwa were päle, et hendale lämmind saas!“ — Tallopoig kergit jalgu saina pole, ja kost: „Istke päle, eiga ma ei kela!“

Sis ist nüüd se reissa tallopoja kõrwale tuhkhawwa

were päle mahha, nakkas pesitelema, ja omme nartsukeisi ja röiwakeisi kuiwatama, nink nida selle tallopojaga jutto ajama:

Reisja: Kuis teie maja-ello ni waene om, armas perremees?

Tallopoig (pahhandusego): Kost meiesuggutsele sis weel ölgede sedda parrembat saba. —

R. Kas teil sis põldo ja karja ei olle?

T. Parrako Jummal kül meie kottat jedda põldo ja karja piddamisi.

R. Kas sis teie ma wilja ei kanna?

T. Omma ka wanna lebe soowere ja sawwitengo, no ei kanna iks kellegile wilja.

R. Jummal toidap iks ka neide pääit innemisi, kui tööd tettas ja waiwa nätkas.

T. Kas sis sin weel ölgede aiga antas kottun tallitada. Saisa ütz allati, moija murme pääl, — hukkaminneki ajasta omma muidoke; — kosi sinna sääl ellawas saat. Särast põrgo maad ei olle iks kenneke, kui sin kül om. —

Kui tallopoja suust se rasse sõnna olli wälja-tulnu, sis ni kui ähmati se noor mees. Temma palge läts werrewas, ja temma sirrut henda ülles, ja nooni töisi kangebe, et: „sõbber, kas sinna sis paljo sedda ma-ilma ollet nännu, et „sinna ni kurjaste omma ma-kottust laldat. Kuis sinna sis „ommete julgut ni halwaste teotada, mes Jummal om lonu, „ja kohhes temma sinno om säädnu ellama, et temma ka „sinno su läbbi hendale kittust jaotenno pidol sama!“ —

Kui se reissja, kes enne särane pelglikokenne olli tutta olnu, säratsid kibbedid sõnnu töisele üttekõrraga olli andnu, sis tõmmas ka se tallopoig õkwa kübbarat pääst mahho, ja es moista muud tälle kosta, kui: „kes teed, — pai essand, „wai härra, wai mes teie ollete?“ —

Ent se reissja kummard jälle hüste maunu mahha, wessi olli silmin, ja nakkas nüüd nida kõnnelema: „Sure omma „Issanda teo! Kui sinna neide pärra nõwwat, sis lähhäp „hääs sinno meel. — Ni laulap jo kunningas Tawid om„man pühha laulun. Oh, kuis kittap minno südda sinno, „Issand, et sinna ka minno ihholiko silmile ollet nätta andnu, „et töisine se sõnna! — Ajastat kuus nüüd pea, kui minna

Tartu- ja WÃ fÂ¶rro-ma rahwa Kalender 1837, lk. 12